

НАРЕДБА за заплащане превозни разноски на работниците и служителите

Утвърдена с ПМС № 119 от 10.12.1974 г., обн., ДВ, бр. 99 от 20.12.1974 г., изм., бр. 50 от 28.06.1977 г., в сила от 1.07.1977 г., доп., бр. 29 от 14.04.1978 г., изм. и доп., бр. 80 от 15.10.1985 г.

Библиотека закони - АПИС, т. 11, р. 2, № 510

Чл. 1. (1) Организациите и учрежденията заплащат превозните разноски на работниците и служителите (куриери, домакини, щатни закупчици и др.), когато се ползват от обществен превоз в чертите на населеното място при изпълнение на служебните си задължения.

(2) Изразходваните суми по предходната алинея се изплащат на работника или служителя срещу представяне на използваните билети и сметки, заверени от ръководителя.

(3) За работниците и служителите по ал. 1, които пътуват по няколко пъти на ден, се закупуват абонаментни карти, когато това е по-изгодно за организацията или учреждениято.

Чл. 2. (1) (Изм. - ДВ, бр. 50 от 1977 г., бр. 80 от 1985 г.) Организациите и учрежденията могат да заплащат на работниците и служителите до 100% от цените на абонаментните карти за пътуване във втора класа по железопътния транспорт и до 90% - по автомобилния транспорт за обикновен автобус от местоживеенето им до местоработата и обратно, по съответната тарифа, когато превозната цена е по-висока от цената за вътрешноградски превоз. Транспортните разходи за работниците и служителите от стопанските ведомства и организации се определят в зависимост от приноса на отделните членове на колектива за повишаване на икономическата ефективност и могат да се заплащат и от фонд "СБКМ".

(2) (Изм. - ДВ, бр. 50 от 1977 г., отм., предишна ал. 3, бр. 80 от 1985 г.) На работниците и служителите, които работят в градовете и промишлените центрове и живеят в крайградските селища при условията на Постановление № 98 на Министерския съвет от 31 декември 1976 г. (ДВ, бр. 4 от 1977 г.), превозните разноски от местоработата до местоживеенето и обратно се заплащат изцяло.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 29 от 1978 г., предишна ал. 4, бр. 80 от 1985 г.) При наличието на няколко вида транспорт заплащат се пътни разноски за най-евтиния от тях. При автобусни превози, успоредни на железопътния транспорт, за които разписанията на влаковете не могат да се приведат в съответствие с работните смени на предприятията, учрежденията и др., изпълнителните комитети на окръжните народни съвети могат да разрешават да се заплащат превозните разноски за автомобилен транспорт.

(4) (Предишна ал. 5 - ДВ, бр. 80 от 1985 г.) При комбиниран превоз с влак, трамвай, тролейбус, автобус и други пътни разноски по предходните алинеи се заплащат само за превозните средства, които не са с маршрут само в границите на населеното място по местоживеенето или местоработата.

(5) (Предишна ал. 6 - ДВ, бр. 80 от 1985 г.) Максималното разстояние, за което организацията или учредението заплаща пътни разноски на работници и служители, не може да надвишава еднопосочно 60 км.

(6) (Нова - ДВ, бр. 80 от 1985 г.) Предприятието или организацията внася в приход на държавния бюджет сума, равна на размера на годишните превозни разноски на работниците и служителите, когато е назначило такива от други населени места със специалности и с квалификация, които не са дефицитни за населеното място, в което това предприятие, съответно организация, е разположено. Дефицитността на работниците и служителите се потвърждава писмено от изпълнителния комитет на съответния общински народен съвет.

Чл. 3. Организациите и учреденията могат да заплащат пътни разноски по размерите на чл. 2 на работници и служители и в случаите, когато едно селище бъде присъединено към друго или бъде обявено за негов квартал, ако преди това са плащани пътните разноски и превозната такса е по-висока от таксата по единната градска тарифа.

Чл. 4. Не се допуска парична компенсация на пътните разноски по чл. 2, когато разстоянието се изминава пеша или с частно превозно средство.

Чл. 5. Организациите и учреденията, вместо да заплащат пътни разноски за работниците и служителите, могат да осигуряват превозването им със собствени или наети транспортни средства, ако това е стопански оправдано. В тези случаи работниците и служителите заплащат пътни разноски при условията на чл. 2.

Чл. 6. Организациите и учреденията осигуряват чрез собствен или обществен транспорт превозването на работниците и служителите от населеното място до организацията или учредението, когато те се намират извън чертите на селището.

Чл. 7. (Нов - ДВ, бр. 80 от 1985 г.) При изграждането на големи национални обекти се осигуряват средства за строителство на индустриални железопътни връзки за всекидневен превоз на работниците и служителите. Средствата се предвиждат в генералните сметки на обектите.

Чл. 8. (Нов - ДВ, бр. 80 от 1985 г.) Изпълнителните комитети на окръжните народни съвети със съдействието на отрасловите министерства и други ведомства проучват потребностите на съответните териториални единици, включително селищните системи, за преквалификация на кадрите, които работят на територията на други населени места, и на тази основа разработват конкретни мероприятия за намаляване нерационалните пътувания на работници и служители. Комитетът по труда и социалното дело по предложение на изпълнителните комитети на окръжните народни съвети осигурява целево необходимите финансови средства от фонд "Професионална квалификация и

пренасочване".

Чл. 9. (Предишен чл. 7 - ДВ, бр. 80 от 1985 г.) (1) Министърът на финансите и министърът на труда и социалните грижи могат да разрешават по изключение, по предложение на ръководителя на ведомството, съгласувано с Централния комитет на съответния профсъюз, да се заплащат пътните разноски по чл. 2, без да са налице всички условия, или пълният размер на пътните разноски, когато това се отнася за важни национални строителни обекти или стопански организации и дейности, набирането на работна сила за които е особено затруднено поради отдалеченост, лоши трудови или битови условия или дефицитност на необходимата работна сила.

(2) Министърът на финансите и министърът на труда и социалните грижи могат да разрешават по предложение на съответния ръководител на ведомството да се заплаща на отделни категории работници и служители периодично от организацията или учреждениято, където са на работа, пълният размер на пътните разноски за посещаване на семействата им в тяхното местожителство или в местоработата на съпруга, като определят и условията, при които ще се извършват тези превози. В тези случаи за времето на посещението не се заплащат превозните разноски по чл. 2.

(3) Министерството на финансите и Министерството на труда и социалните грижи могат да разрешават заплащаните по тази наредба разноски по пътуването за строителни обекти да са за сметка на лимита на съответния обект, ако това е предвидено в проектосметните документации.

Преходни и заключителни разпоредби

§ 1. Продължава действието до 31 декември 1974 г. на отменените актове, с които се разрешава заплащането на пътни разноски на работниците и служителите от отделни организации, учреждения, обекти или населени места. В същия срок министърът на финансите и министърът на труда и социалните грижи да разгледат случаите по тях и въз основа на чл. 7 от наредбата да разрешат заплащане на пътните разноски, ако са налице условията, предвидени с този член.

§ 2. Тази наредба се прилага и по отношение на членовете на трудово-производителните кооперации. Тя не се прилага за работниците и служителите в селското и горското стопанство, в лесокултурната дейност, в транспорта и др., за превозването на които е установен друг ред.

§ 3. Тази наредба се издава въз основа на чл. 68 от Кодекса на труда и отменя следните актове на Министерския съвет:

1. Разпореждане № 2189 от 29.IX.1951 г.;
2. Разпореждане № 1720 от 6.IX.1954 г.;
3. Разпореждане № 2234 от 9.XI.1954 г.;

4. Разпореждане № 2367 от 26.XI.1954 г.;
5. Разпореждане № 295 от 7.III.1956 г.;
6. Разпореждане № 2066 от 21.XII.1959 г.;
7. Разпореждане № 1390 от 10.VIII.1960 г.;
8. т. 3 от Разпореждане № 1016 от 14.VI.1962 г.;
9. Разпореждане № 885 от 28.V.1962 г.;
10. т. 4 от Разпореждане № 264 от 11.VIII.1964 г.;
11. Решение № 98 от 9.III.1968 г.;
12. т. 5 на Решение № 307 от 3.X.1970 г. в частта му, отнасяща се до заплащане на пътните разноски на работниците;
13. Писмо № 28-12 от 18.VIII.1971 г.;
14. Разпореждане № 106 от 25.III.1972 г.;
15. Решение № 169 от 3.V.1972 г.;
16. Писмо № А-30-37 от 11.VII.1973 г.